

kultur

Artist som stadig er på tur i Nordland

BODØ: Singer-songwriter **Rita Lovise Haugeggen** (tegning Kurt Edvin Blix Hansen) fortsetter sin turné i Nordland nå i september, etter vellykkede intimkonserter i Beiarn, Bodø og Mo i august, pluss at hun spilte både på Hemesjazz og på Groove Valley.

Artisten med røtter i Beiarn har også nylig spilt på flere steder i ytre Lofoten. Etter en avstikker til Kristiansund kommer hun tilbake til Salten med konsert blant annet på Fjordstua ved Sandhornøy-brua 16. september, og flere steder i nordre Helgeland. Haugeggen presenterer varme ballader med mest jazz og litt c&w-preg for et stadig økende publikum.

Plateslipp på Slipen

Hekla Stålstrenga har konsert og plateslipp lørdag.

Reidun Kjelling Nybø 91 10 55 11
rkn@an.no

SALTDAL: Det skjer på Slipen på Rognan, og det er den nye plata «Makramé» som er klar. Avisa Nordland anmeldte plata i slutten av august. – Dette bør slå an hos både den som liker pop, rock og folkemusikk, skrev vår anmelder Rune Slyngstad. Han var også meget begeistret et-

ter konserten med Hekla Stålstrenga under Sommerdagan i Meløy og karakteriserte bandet som sitt nye favorittband. Nå får Rognan-publikum muligheten til å høre låter fra Hekla Stålstrengas andre album. **Ragnhild Furebotten** har mange prosjekter på gang, men karakterise-

rer Hekla Stålstrenga som sitt hjertebarn og lover liv på Slipen lørdag. Ideen om bandet fikk Furebotten og gitarist Tore Bruvold i 1995, men det gikk ti år før bandet startet for alvor. Men nå er det full fres, og poprockfolkegruppa kan fort bli det nye store navnet i norsk musikk.

– Er ærligere enn før

«Ta mæ» handler om forandring. Ketil Stokkan sier han er mer ærlig og har et annet ordvalg nå enn forrige gang han ga ut plate med låter på norsk.

Jørgen Mathisen 48 04 90 03
jm@an.no

NORDKJOSBOTN: – Det er så mange ting som er i endring i samfunnet, både nå nylig og i litt lengre tidsperspektiv. Og i grunnen er det det plata mi handler om. Det slo meg etter at jeg hadde gjort alt ferdig, det gjelder for eksempel låtene «Domino» og «Den gang da», men faktisk også ei låt som «Brandenburger Tor», sier Ketil Stokkan.

Første gang. Gamle låter er det flere av på plata, og Ketil Stokkan er stolt av det. Han mener dette er det motsatte av å flyte på og gjenbruke gamle kjente låter.

Tre gamle, kjente Grand Prix-låter er med på plata.

– Det rare er at disse er aldri før kommet ut på plate. Verken «Romeo», «Samme sjarmør» eller «Brandenburger Tor» er noen gang gitt ut «på ordentlig», og ikke i mitt navn og under mitt ansvar. De foreligger bare på sam-

Gamle GP-låter for første gang på egen cd. le-LP-er som jeg ikke har noen rettigheter til. Nå har jeg sørget for å gi dem ut selv, på eget selskap, sier han.

– Det er tatt vekk noe synth og sax, og låtene

har fått et lydbylde som passer bedre i dag. Ja selv tenåringene jeg selv har i huset sier at nå er låtene fine, ikke gammeldagse, forteller han.

Ærlig. Bakgrunnen for tittelen på plata er spesiell:

– «Ta mæ» er ei låt jeg egentlig skrev til kona mi da vi giftet oss. Det henspiller på at hun måtte ta meg som jeg er og før det er for seint, måtte gjøre det nå i år, før håret gråner, sier Ketil Stokkan.

– Der har også med at jeg nå er mer og mer opptatt av å være ærlig i uttrykket, ikke lage låter som mangler et skikkelig innhold. Det språklige uttrykket blir også annerledes enn før. Jeg henvender meg jo ikke særlig mye til tenåringene heller... Jo, forresten, attenåringene er med fortsatt!

Det er lenge siden Ketil Stokkan ga ut plate med norske tekster. Nå er han tilbake der.

– Jeg er ikke redd for å gro fast i en spesiell image. «Veldig typisk Ketil Stokkan» er et kompliment, ikke det motsatte!

Sier Ketil Stokkan, glad for skryt fra kolleger, gode omtaler og en begeistret mottakelse på releasekonsert i Harstad nylig.

Begeistring. «Ta mæ», ny plate av Ketil Stokkan, vakte stor begeistring da det var releasekonsert i Harstad i slutten av august.

Foto: John H Storhaug

Samme sjarmør som før

For de som likte Zoo veldig godt, er dette litt av en gavepakke.

cd

Ketil Stokkan
Ta mæ (Roffa records)

Ketil Stokkan er med andre ord tilbake på popsporet som

ga Zoo så mange hitlåter. Til og med lydbylde og produksjonen er meisle etter ånden fra andre halvdel av 70-tallet og begynnelsen av 80-tallet.

Albumets svakhet er på mange måter også styrken. Næmlig at Ketil Stokkan og hans medhjelpere, blant annet folk fra Lava, beveger seg på kjent grunn der flere av melodilinjene og refrengene er i

nærheten av det Stokkan gjorde i Zoo. Refrengene på låten «Den gang da» er for eksempel veldig likt «Evig ung».

Gjenkjennelseeffekten er stor på mange av de andre låtene også. Det gjør det hele litt forutsigbart, men låtene framstår likevel som underholdende og fengende.

Stokkan synger bra hele veien, og akkurat som når han

frontet Zoo, så er det balladene som er best. Tittelkuttet er en vinnerballade med en sopran-saxofon som setter den gode stemningen. Andre høydepunkt er «Aldri ta snarveien» og den superaktuelle «En verden i forandring».

De mer rocka sporene «Æ vil ha jobb» og «Turbo» er bare middels interessante. Mot slutten av albumet får

vi nyinnspilte versjoner av Stokkans MGP-CV med låtene «Romeo», «Brandenburger Tor» og «Samme sjarmør». Greit nok.

Totalt sett er dette likevel sjarmerende nok til at Ketil Stokkan fortjener oppmerksomhet også i 2011.
Rune Slyngstad

Alternativ jul. Julefeiringen med bananer er en av filmens festligste scener.

Mer enn nakenscener

«Sønner av Norge» viser et ungdomsopprør som er både festlig og tragisk.

Vi finner oss i 1979, og Nikolaj vokser opp i et rekkehus på Rykkinn. Faren Magnus mener at barna er hans herskere og vil gjøre alt for dem. Men det er ikke lett å takle for Nikolaj, som gjerne vil gjøre opprør på ungdommelig vis.

Det har kommet mange norske filmer om ungdom i opprør som «prøver å finne seg sjæl». Klisjeer med slenging av dører, umotivert banning og unødvendige sexscener har vi sett flere ganger. Dårlig skuespill har ofte preget filmene.

Humoristisk drama. «Sønner av Norge» tilhører ikke denne gruppen. Jens Lien har lyktes i å lage en humoristisk dramafilm som egner seg for både ungdommer og voksne.

Filmen har på forhånd fått mye oppmerksomhet for sine nakenscener. Disse foregår først

og fremst i en sekvens hvor far og sønn er på nakenleir i Sverige. Nakenheten består mest av nakne manner og kvinner og svært lite seksualisert. Og om filmen først ble kjent for disse scenene, er det neppe dette den vil huskes for.

Filmen inneholder nemlig så so-

film

Sønner av Norge

Regi: Jens Lien

I rollene: Sven Nordin, Åsmund Høeg, Tony Veitstle Skarpsno, Sonja Richter, Trond Nilssen

Tid: 1 t og 27 min.

Nasjonalitet: Norge

Sensur: 11 år

lide karakterer og en så fin historie at man heller vil huske det.

Prøvelser. Nikolaj er en troverdig karakter vi straks får sympati for. Han må gjennom store prøvelser, men prøver å takle dem så godt han kan. Og også når han stiller i sine mest rocka klær og stikker en stor sikkerhetsnål gjennom kinnene, kan vi se et glimt av usikkerheten i øynene hans.

Selv om Magnus er en ekstrem type, tror vi på ham også. Julefeiring med bananer, forsvar av vold mot rektor og tur på nakenleir er blant filmens festligste scener.

Sårhet. Tross mange morsomme innslag, er ikke dette en komedie. Filmen er full av både sårhet, sinne og desperasjon, noe som fungerer svært godt.

Nikolajs mor dør i en ulykke i begynnelsen av filmen, og dette er noe både han og faren sliter

med å takle. Fra å være en i overkant åpen og leken far, som inviterer ungene på soverommet for å «se på et herlig knull», forsvinner Magnus inn i seg selv. Da han endelig står opp av senga, møter vi en mann som bærer på mange tunge tanker. Dette skaper flere gripende - ja, nesten skumle - scener mellom far og sønn.

Realistisk. Jens Lien har skapt et fint bilde av 1970-tallets Rykkinn. Både scenografien og kostymene ser realistiske ut, og man skal være særdeles detaljorientert om man finner ting å sette fingeren på.

Åsmund Høeg gjør en imponerende filmdebut som Nikolaj. Han klarer å spille den unge mannen med punkens sinne utad, men en ensom, redd gutt under overflaten. Det er få tenåringsgutter som klarer å spille en karakter med så mye dybde. Men Høeg gjør det med glans.

Sven Nordin skal også ha mye ros for sin tolkning av Magnus. Han gjør Magnus til en jovial og smågal far som vil det beste for barna sine, men som overdriver farskjerligheten.

«Sønner av Norge» vil virke gjenkjennelig for alle som en gang har vært ungdommer eller som fremdeles er det, og vil gi en god opplevelse på kino.

Jorunn Egeland